

Sygn. akt II AKa 188/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Marek Czecharowski (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 r.

sprawy

1. K. K. (1) ur. (...) w S. s. A.

i B. zd. L.,

oskarżonego z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 i w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. B. D. (1) ur. (...) w S.

s. M. i H. zd. O.,

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

3. R. Z. ur. (...)

w D. s. H. i B. zd. S.,

oskarżonego z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. C. H. (1) ur. (...) w S.

s. F. i A. zd.Ś.

oskarżonego z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców i prokuratora ad. 1

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt V K 54/14

I. uchyla orzeczenie zawarte w pkt VII wyroku odnośnie czynu z pkt II aktu oskarżenia i w tej części sprawę oskarżonego K. K. (1) przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec B. D. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego B. D. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat; na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje skazanego pod dozór kuratora, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje skazanego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby na piśmie do końca każdego kwartału;

III. w pozostałej części tenże wyrok wobec B. D. (1) oraz wobec oskarżonych: K. K. (1), R. Z. oraz C. H. (1) utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. M. N., Z. P., W. P. i A. M. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Oskarżony K. K. (1) stanął pod zarzutem, iż:

I. w okresie od dnia 01 września 2006r. do dnia 31 sierpnia 2008r., dat bliżej nieustalonych, w U., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że osobiście otrzymał od J. B. (1) co najmniej 9,5 kg amfetaminy w kilku partiach od 1 kg do 2 kg jednorazowo, gdzie cena I. wynosiła 5-6 zł, celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od dnia 01 września 2006r. do dnia 31 grudnia 2006r., daty bliżej nieustalonej, w U. oraz na terytorium H., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał wywozu z terytorium R. (...) na terytorium H. znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 1 kg, wartości ok. 6.000 zł, po uprzednim ich otrzymaniu w U. od J. B. (1) i przekazaniu celem wywozu innej ustalonej osobie; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art 64 § 1 k.k.

III. w okresie od dnia 28 września 2007r. do dnia 05 października 2007r. w miejscowości M. nr (...), w okolicy U. i w U., wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocy ustalonym osobom w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 321 płynnej i 20 kg stałej, w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról, wspólnie z innymi ustalonymi osobami, w tym celu udostępnił w/wym. osobom pomieszczenia w miejscowości (...) oraz w U. na rogu ulic (...), otrzymując jako wynagrodzenie 1 kg

amfetaminy, celem dalszej jej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w okresie od dnia 01 stycznia 2007r. do dnia 30 czerwca 2007r., dat bliżej nieustalonych, w U. oraz w miejscowości C., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 500 g, w kilku partiach po 50 g i 100 g jednorazowo, w ten sposób, że przekazał otrzymane od J. B. (1) narkotyki C. H. (1), osadzonemu w Z. (...) w C., celem dalszej ich dystrybucji; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w miesiącach styczeń - marzec 2008r., daty bliżej nieustalonej, jednak nie wcześniej niż 19 stycznia 2008r., w okolicy L., pomógł w zbyciu lawety samochodowej nr rej. (...) o wartości 13.100 zł, wiedząc, że pochodzi ona z kradzieży zaistniałej w S. w nocy z 18/19 stycznia 2008r. na szkodę L. Z. (1), przekazując ją wspólnie z innymi ustalonymi osobami i innej osobie, otrzymując za to kwotę 1.500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w okresie od daty bliżej nieustalonej, jednak nie wcześniej niż od września 2007r. do stycznia 2008r., w S., pomógł w zbyciu co najmniej 38 paczek parkietu po 15 elementów każdy, wartości co najmniej 1.751,10 zł, wiedząc, że parkiet ten pochodzi z kradzieży zaistniałej w okolicy S. na szkodę nieustalonej osoby, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne.

tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

B. D. (1) oskarżony został o to, że:

VII. w okresie od dnia 28 września 2007r. do dnia 05 października 2007r. w miejscowości M. nr (...), w okolicy U., wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocy ustalonym osobom w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 321 płynnej i 20 kg stałej, w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról, wspólnie z innymi ustalonymi osobami, w tym celu udostępnił w/wym. osobom posesję oraz pomieszczenia w miejscowości M. nr (...), otrzymując jako wynagrodzenie 1.500 zł,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

R. Z. oskarżony o to, że:

VIII. w okresie co najmniej od dnia 09 sierpnia 2008r. do dnia 02 września 2008r., daty bliżej nieustalonej, w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1), brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że nabył od w/wym. jednorazowo co najmniej 1 kg amfetaminy w cenie 4,5 zł za 1g, celem dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

C. H. (1) oskarżony o to, że:

IX. w okresie co najmniej od dnia 01 stycznia 2007r. do dnia 01 lipca 2007r., dat bliżej nieustalonych, w Z. (...) w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że otrzymał od w/wym. co najmniej 500 g amfetaminy, w partiach po 50-100 g jednorazowo, celem dalszej jej odsprzedaży, gdzie cena 1 g amfetaminy wynosiła 5 zł,

tj. o czyn z art 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. (sygn. akt V K 54/14)

I. oskarżonego K. K. (1) uznał w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia za winnego tego, iż w okresie od 12 października 2006r. do dnia 31 sierpnia 2008r., dat bliżej nieustalonych, w U., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że osobiście otrzymał od J. B. (1) co najmniej 9,5kg amfetaminy w kilku partiach od 1 kg do 2 kg jednorazowo, gdzie cena 1 g wynosiła 5-6 zł, celem dalsze jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu w/w ustawy obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011r.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

II. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu w/w ustawy obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011r.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

III. oskarżonego K. K. (1) uznał w ramach czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia za winnego tego, iż w okresie od dnia 01 stycznia 2007r. do dnia 30 czerwca 2007r., dat bliżej nieustalonych, w U. oraz w miejscowości C., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ilości co najmniej 500 g, w kilku partiach po 50 g i 100 g jednorazowo, w ten sposób, że przekazał otrzymane od J. B. (1) narkotyki C. H. (1), osadzonemu w Z. (...) w C., celem dalszej ich dystrybucji; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu w/w ustawy obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011r.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

IV. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w ich brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 06 czerwca 1997r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. K. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 240 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) środek karny przepadku korzyści majątkowej w kwocie 1.500 zł uzyskanej czynem opisanym w pkt IV wyroku;

VII. oskarżonego K. K. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i VI aktu oskarżenia;

VIII. oskarżonego B. D. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k., stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1-3 k.k., karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

IX. na podstawie art. 45 § 1 orzekł wobec oskarżonego B. D. (1) środek karny przepadku korzyści majątkowej w kwocie 1.500 zł, uzyskanej czynem opisanym w pkt VIII wyroku;

X. oskarżonego R. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 4 § 1 k.k. w zw. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu w/w ustawy obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011r.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

XI. oskarżonego C. H. (1) uznał w ramach czynu zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia za winnego tego, iż w okresie od 01 stycznia 2007r. do dnia 30 czerwca 2007r., dat bliżej nieustalonych, w Z. (...)w C., działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1) oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że otrzymał od w/wym., za pośrednictwem K. K. (1), co najmniej 500 g amfetaminy, w partiach po 50-100 g jednorazowo, celem dalszej jej odsprzedaży, gdzie cena 1 g amfetaminy wynosiła 5 zł, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu w/w ustawy obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011r.) w zw. z art. 12 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 33 § 1-3 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 złotych;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 05 września 2014r. do dnia 23 lutego 2016r. oraz na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. Z. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 02 września 2013r. do dnia 29 czerwca 2015r.,

XIII. na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia (...) października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., zasądził od Skarbu Państwa:

- na rzecz adw. M. N. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 3.616,20 zł, zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. K. (1),

- na rzecz adw. Z. P. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 3.247,20 zł zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu B. D. (1),

- na rzecz adw. W. P. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 3.247,20 zł zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. Z.,

- na rzecz adw. A. M. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 3.247,20 zł zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu C. H. (1);

XIV. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył rachunek Skarbu Państwa kosztami sądowymi w części uniewinniającej, zaś w pozostałym zakresie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych oraz prokurator wobec oskarżonego K. K. (1) w odniesieniu do pkt. VII wyroku tj. czynu z pkt. II aktu oskarżenia.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) zarzucił wyrokowi

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą i dowolną ocenę materiału dowodowego, w szczególności bezkrytyczne i bez szczegółowej analizy przyjęcie wyjaśnień i zeznań świadka koronnego J. B. (1) za w pełni wiarygodne, co skutkowało uznaniem winy oskarżonego;

- art. 63§1 k.p.k. poprzez błędne zaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie K. K. (1), tj. od 05 września 2014 roku, zamiast od 16 stycznia 2014 roku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony K. K. (1):

- brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 9,5 kg;

- brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 0,5 kg przekazanej C. H. (1) do z. (...);

- pomógł J. B. (1) i innym osobom w wyprodukowaniu 321 płynnej aminy i 20 kg amfetaminy w postaci stałej;

- pomógł w zbyciu lawety samochodowej, pochodzącej z przestępstwa;

podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw;

W przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów wyrokowi temu zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego K. K. (1) poprzez wymierzenie mu kary 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 240 stawek dziennych po 50 złotych każda, podczas gdy okoliczności

przedmiotowe sprawy i podmiotowe, uzasadniają przyjęcie, że orzeczona łączna kara zasadnicza pozbawienia wolności winna wynosić 4 lata, a wysokość orzeczonej kary grzywny winna uwzględniać sytuację majątkową oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego K. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu przestępstw z punktów I, II, III, IV wyroku;

ewentualnie o:

2. wymierzenie oskarżonemu K. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i orzeczenie kary grzywny z uwzględnieniem sytuacji majątkowej oskarżonego;

3. zaliczenie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia orzekania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego popierając apelację i wnioski w niej zawarte cofnął zarzut niezaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego B. D. (1) skarżąc wyrok w odniesieniu do kary zarzucił rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, wnosząc o zmianę wyroku poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby uznany za stosowny przez Wysoki Sąd oraz znaczne złagodzenie orzeczonej kary grzywny.

W uzasadnieniu podniósł fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego, jego przyznanie się do popełnienia czynu, złożenie obszernych wyjaśnień i okazaną skruchę. Nadto zwrócił uwagę na dysproporcję kary grzywny w porównaniu z takimi karami orzeczonymi wobec innych oskarżonych, przy „stosunkowo pobocznym charakterze popełnionego przezeń przestępstwa”.

Obrońca oskarżonego R. Z. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez ocenianie dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, skutkiem czego Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegających na stwierdzeniu, iż oskarżony R. Z. w bliżej nieustalonej dacie, w okresie od dnia 9 sierpnia 2008r. do dnia 2 września 2008r., w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1), brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że nabył od J. B. (1) jednorazowo co najmniej 1 kg amfetaminy w cenie 4,5 zł za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży - mimo braku dowodów w tym zakresie, co sugeruje, iż w świetle przeprowadzonych dowodów sprawstwo i wina oskarżonego jako co najmniej wątpliwe winny być rozpatrywane przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

Skarżący zakwestionował wiarygodność świadka koronnego J. B., który oskarżonemu poświęcił jedynie kilka zdań i to zawierających sprzeczność i nie potwierdzonych pozostałym materiałem dowodowym.

Zwrócił także uwagę, iż wobec potwierdzonego zeznaniami świadków (pobytu u siostry) oraz dokumentami – (meldunek czasowy w N.) nie mógł przebywać w C. i być odbiorcą środków odurzających.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. Z. i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego R. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy R. Z. kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego C. H. (1) zaskarżyła wyrok na jego korzyść w całości zarzucając:

1. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego złożonych na rozprawie w dniu (...) i 23 września 2014r. zeznań świadka koronnego, które przeczą by narkotyki, które miał otrzymać C. H. (1) były na sprzedaż i braku wiedzy świadka by C. H. (1) tymi narkotykami handlował,

b) art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony nie wskazał okoliczności podważających zeznania świadka koronnego, które są jedynym dowodem w sprawie, podczas gdy oskarżony jednoznacznie wskazywał przyczyny konfliktu ze świadkiem (upokarzał świadka w trakcie wspólnego pobytu w z. (...) z powodu zażywanych przez świadka narkotyków),

c) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie T. C., którego świadek koronny pomawiał o handel narkotykami jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przy jednoczesnym przyjęciu, że liczne postępowania karne wszczęte na podstawie zeznań świadka koronnego potwierdzają wiarygodność tych zeznań.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony brał udział w obrocie narkotykami w Z. (...) i otrzymywał z tego tytułu korzyść majątkową podczas gdy wskazane powyżej uchybienia przepisów procedury nie pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu.

W uzasadnieniu skarżąca zarzuciła Sądowi pominięcie zeznań świadka koronnego złożonych na rozprawie kiedy to zeznał, że nie sprzedawał narkotyków C. H., ale jedynie przekazywał je za pośrednictwem oskarżonego K. K., nie otrzymując za nie pieniędzy.

Oskarżyciel publiczny skarżąc wyrok w części uniewinniającej oskarżonego K. K. od popełnienia jednego z zarzuczanych mu czynów zarzuciła obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 8 § 1 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą błędną oceną zeznań świadka J. B. (1), dokonaną selektywnie i fragmentarycznie, jak też w oderwaniu od całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dotkniętą przy tym błędem powierzchowności, której towarzyszyło także wadliwe rozumienie przez Sąd wynikającego z art. 5 § 2 k.p.k. nakazu rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego, z jednoczesnym bezprawnym rozciągnięciem na oskarżonego sytuacji prawnej innej osoby występującej w charakterze oskarżonego w innej sprawie, w tym treści przedstawionej jej zarzutu, jak też ustaleń poczynionych w tej innej sprawie (Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. II K 60/12), co naruszało zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, przy czym wszystko powyższe miało niewątpliwie zasadnicze znaczenie dla przedmiotu niniejszej sprawy, czego konsekwencją był mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia - i wynikający z powyższego błędu dowolności ustaleń dokonanych w oparciu o materiał dowodowy oceniony z obrazą art. 7 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieprawidłowej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wynikającymi z doświadczenia życiowego

interpretacji materiału dowodowego (ograniczonej przy tym „związaniem się” przez Sąd wskazanymi wyżej ustaleniami Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie sygn. II K 60/12) prowadzącej do uznania, iż oskarżony K. K. (1) nie popełnił czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu ujawnionych i przeprowadzonych w tym zakresie dowodów prowadzi do wniosku oczywiście przeciwnego.

W obszernym uzasadnieniu wskazała na istotę uchybień Sądu I instancji wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych K. K. (1), R. Z. i C. H. (1) jako niezasadne nie zasługują na uwzględnienie. Uwzględnić natomiast należało środki odwoławcze wniesione przez obrońcę oskarżonego B. D. oraz prokuratora w odniesieniu do oskarżonego K. K. w zakresie zarzutu II aktu oskarżenia tj. pkt VII wyroku.

Wobec złożenia wniosków o uzasadnienie wyroku przez obrońców oskarżonych: K. K. (1) i C. H. (1) – zgodnie z dyspozycją art. 457 § 2 k.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. zostanie ono sporządzone w odniesieniu do tych oskarżonych przy czym w przypadku K. K. także w zakresie, którego dotyczy apelacja prokuratora.

Co do apelacji obrońców obu oskarżonych w zakresie w jakim kwestionują wiarygodność świadka koronnego J. B. (1) lub też niezasadność stanowiska Sądu I instancji w sytuacji, gdy ten daje wiarę jednym z relacji świadka w kwestii, którą w toku innego przesłuchania świadek przedstawia odmiennie.

Z uwagi na to, że praktycznie w każdym postępowaniu z udziałem świadka koronnego lub też tzw. małego świadka koronnego (art. 60 § 3-5 k.k.) zasadnicze zarzuty podnoszone przez obronę sprowadzają się do deprecjonowania depozycji tych świadków należy odesłać do ugruntowanego już orzecznictwa oraz zgodnego stanowiska doktryny, iż podlegają one takiej samej ocenie jak każdy inny dowód, przy zachowaniu szczególnej ostrożności podczas dokonywania tej oceny z uwagi na możliwość – ujmując rzecz ogólnie – instrumentalnego wykorzystywania tej instytucji przez zainteresowanego tj. występującego w tej roli uczestnika przestępczej działalności określonej grupy osób.

Tak też należy podejść do relacji św. J. B. (1). Sąd Okręgowy bacząc na wyżej przywołane wymogi w sposób przekonywujący zaprezentował analizę zeznań tego świadka w kontekście innych dowodów (kilkanaście nienumerowanych stron uzasadnienia poczynając od słów: „Analizując zatem zgromadzony... Sąd Okręgowy zważył co następuje”). Jedynym zastrzeżeniem jakie można podnieść wobec tej części wspomnianej analizy jest odwołanie się do wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XII K 129/12, a to z uwagi na treść art. 8 k.p.k., choć ma ono charakter ogólnikowy w przeciwieństwie do przywołania jako podstawy ustaleń faktycznych - wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku (II K 60/12) o czym będzie mowa niżej przy omawianiu apelacji prokuratora.

Oceniając „bardzo obszerne wyjaśnienia” (gdym nie miał jeszcze statusu świadka koronnego – przyp. S.A.) J. B. (1), „w toku których niezwykle szczegółowo przekazał wiedzę jaką dysponował na temat szeregu osób związanych z produkcją oraz obrotem na szeroka skalę środkami odurzającymi...” trzeba pamiętać, że poza osobami objętymi aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie mówi on w tych relacjach o ponad 70-ciu odbiorcach, nieraz wieloosobowych np. L., M. (2 osoby), T. z W. itp. (t. XII k. 2341 i nast., t. XIII k. 2407 i nast.).

Świadek podając tak dużą liczbę wiadomości o osobach, miejscach, terminach, ilości itp. czasami dodaje, że niektóre z tych informacji podaje z zastrzeżeniem „o ile dobrze pamięta” (dotyczy to np. okresu, roku), w sposób zdecydowany zaś - o osobach, używając znanych sobie nazwisk lub pseudonimów, względnie przezwisk, zaś mówiąc o ilościach podaje je w wartościach najmniejszych mówiąc „co najmniej”. I te właśnie – minimalne – wynikające z zeznań J. B. ilości Sąd przyjmuje za przedmiot ustaleń. Tak dokonane ustalenia zasługują – zdaniem Sądu Apelacyjnego – na akceptację. Osoby o których zeznaje, świadek prawidłowo identyfikuje w toku okazań materiału fotograficznego lub rozpoznając na sali sądowej. To samo dotyczy opisanych miejscowości, miejsc itp. Wreszcie, depozycje jego znajdują potwierdzenie w relacjach współoskarżonych (B. D. – udostępniający pomieszczenie na produkcję amfetaminy) czy też świadkowie T. M., L. Z. i D. D. (sprzedaż lawety).

Skarżący błędnie wylicza w uzasadnieniu apelacji ilość amfetaminy przekazanej przez św. J. B. oskarżonemu K. K.. Pomija bowiem np. jej kilogram „...jak wcześniej obiecywaliśmy, za załatwienie tego miejsca (u D. w M. – przyp. S.A.) przekazaliśmy K. i C.” (k. 4152). Również mówiąc o kilogramie amfetaminy przeznaczonej na wywóz do H. (nie przez oskarżonego K. jak utrzymuje skarżący w apelacji (str. 6), a przez (...)) mówi: „...plus ten 1 kg do H.” (k. 2407 in.).

Konkludując - stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy zasadnie oparł się na zeznaniach świadka koronnego – J. B. (1) dokonując ustaleń faktycznych w sprawie.

Kontynuując „wątek” oskarżonego K. K. i odnosząc się do apelacji prokuratora stwierdzić należy, że Sąd ten – tym razem wbrew depozycjom J. B. – niesłusznie stanął na stanowisku, że nie może uznać ich za przekonywujące jeśli idzie właśnie o zarzut z pkt II aktu oskarżenia co skutkowało budzącym wątpliwości niewinnieniem oskarżonego.

Podzielając w pełni argumentację apelacji prokuratora stwierdzić trzeba, że podejmując decyzję o uniewinnieniu od wspomnianego czynu Sąd meriti uczynił to bezkrytycznie bazując na wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku (sygn. akt II K 60/12), w zakresie dat, które w wyroku tym zostały przyjęte - wobec stojącego pod zarzutem realizującego wywóz - P. K.. Choć podkreśla wiarygodność św. B. nabiera wątpliwości (przy zachowaniu tożsamości czynu w jego opisach - cytata z uzasadnienia Sądu Okręgowego w Warszawie w przedmiotowej sprawie), bowiem jego zdaniem opisy te odnoszą się do „diametralnie innych dat”. (podkreśl. S.A.).

Sąd meriti gubi tym razem z pola widzenia, że świadek J. B. zeznając na temat tego zdarzenia stwierdza „... nie jestem teraz pewien co do daty, mogło to być z 2006 na 2007 roku lub z 2007 na 2008 rok. Ta amfetamina (kilogram przekazany K. – przyp. S.A.) za pośrednictwem człowieka o pseudonimie „J. z U. była wywieziona do H., ten człowiek ma na imię P., ale nazwiska nie pamiętam”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w tym właśnie zakresie trafność ustaleń Sądu meriti budzi istotne zastrzeżenia, a ustalenia w tym przedmiocie wymagają bardziej szczegółowej analizy (także przy wykorzystaniu materiału sprawy II K 60/12), choć nie w oparciu o wydany w niej wyrok i skonfrontowania z relacjami św. J. B. w niniejszej sprawie, skutkowało to uchynieniem zaskarżonego wyroku co do oskarżonego K. K. w odniesieniu do zarzutu z pkt II aktu oskarżenia (pkt VII wyroku). Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia Sąd powinien poświęcić więcej uwagi materiałowi dotyczącemu przedmiotowego zdarzenia.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego C. H..

Zasadnicza część oceny zarzutów tej apelacji została dokonana powyżej. W tym miejscu dodać jeszcze należy, że argumentacja oskarżonego dla wykazania, iż J. B. miał motyw by go pomówić, nie jest przekonywująca. Sąd Okręgowy i tę kwestię przeanalizował, zwracając uwagę, że J. B. (1) nie miał żadnego interesu obciążając oskarżonego H. (i oczywiście równolegle oskarżanego K. K. – jako pośrednika) relatywnie niezbyt istotnym czynem. Słusznie też nie uznał za przekonywujący argument, wyjaśnienie oskarżonego C. H. (i zeznań św. W. Ś.) na temat relacji ze św. J. B., również w kontekście rzekomego konfliktu między nimi. Po raz kolejny przypomnieć należy, iż to nie św. J. B. bezpośrednio przekazywał C. H. (1) do Z. (...) środki odurzające, ale czynił to K. K.. Dlatego też św. B. w swoich depozycjach stwierdza, że jedynie domyśla się, że ten ostatni wysyłał je w paczkach (t. XIII k. 2420). W tych właśnie zeznaniach przypisał oskarżonemu H. handel „towarem” w więzieniu.

W zeznaniach składanych na rozprawie w kilka lat później św. J. B. nie wycofując się z pomówienia wobec K. i H. co do przedmiotowego zdarzenia (pkt IV i IX aktu oskarżenia), koryguje swoje zeznania jedynie co do przeznaczenia dostarczanych narkotyków i kwestii otrzymywanej za nie zapłaty. Konsekwentnie jednak mówił także, że K. przekazywał H. towar w paczkach lub inny sobie znany sposób.

Sąd Okręgowy oceniając zeznania świadka koronnego w tej części, dysponując wiedzą z tego i innych postępowań o faktycznym procederze handlu narkotykami na terenie Z. (...) w C. miał prawo i podstawy oprzeć swoje ustalenia na pierwotnej relacji św. J. B., zwłaszcza że częściowa zmiana zeznań na rozprawie nie została przekonywująco umotywowana.

Poprawność przyjętej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym nie nasuwa zastrzeżeń i nie była przez skarżących kwestionowana.

Odnosząc się do zarzutu rażącej surowości kary (podniesionej alternatywnie w apelacji obrońcy oskarżonego K. K.) stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji prawidłowo przywołał i ocenił okoliczności rzutuujące na wymiar kar jednostkowych. Ich wysokość – zwłaszcza przy uwzględnieniu ilości środków odurzających będących przedmiotem obrotu (przy uwzględnieniu pojęcia znacznej ich ilości) oraz faktu działania w warunkach tzw. recydywy nie nasuwa zastrzeżeń. Kara łączna zaś, zważywszy na reguły określające sposób jej kształtowania również takich zastrzeżeń nie wywołuje. Nota bene, skarżący poza sugestią wymierzenia jej w wysokości najsurowszych kar jednostkowych stanowiska swojego nie umotywował. Pamiętać zaś należy, iż orzekanie kary łącznej przy zastosowaniu zasady

pełnej absorpcji ma miejsce jedynie w wyjątkowych okolicznościach, co podkreśla ugruntowana w tym przedmiocie judykatura. Również grzywna w wysokości – kwotowo 12 tys. zł jest adekwatna do uzyskanych bądź spodziewanych korzyści i nie ma charakteru rażąco surowej. Skarżący nie wykazał natomiast by sytuacja majątkowa oskarżonego była tak wyjątkowa, że przyjęte w wyroku składowe kary grzywny (liczba stawek, a zwłaszcza ich wysokość) są określone błędnie.

Także kary wymierzone wobec C. H., określone w wysokości zbliżonej do ustawowego minimum nie budzą zastrzeżeń z punktu widzenia ich surowości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.